RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 74.114 van 4 juni 1998
in de zaak A. 78.727/IX-1177.

In zake : Rogier BRUGGEMAN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Rogier BRUGGEMAN op 26 mei 1998 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van "het Koninklijk Besluit van 27 maart 1998 houdende de 'terugzetting in graad' van verzoeker, als tuchtstraf opgelegd bij toepassing van de artikelen 77 en 78 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel";

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 mei 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 juni 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. SMETS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van Inspecteur J. DE VLEESCHOUWER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

1. Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat verzoeker ten eerste betoogt dat de middelen dermate ernstig zijn dat het bestreden besluit onmiddellijk uit het rechtsverkeer moet verdwijnen en hij de gevolgen ervan niet moet ondergaan in afwachting van een vernietiging die haast onvermijdelijk is; dat hij ten tweede aanvoert dat het bestreden besluit hem dagelijks onoverkomelijk in een "zeer lastig parket" brengt, hem zonder enig krediet achterlaat en zijn goede naam in het gedrang brengt; dat hij ten derde stelt dat zijn gezondheidstoestand door de spanningen die nu reeds vier jaar duren in ernstige mate is ondermijnd en zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid door de bestreden terugzetting in graad nog meer onder druk komt te staan;

2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte die akte niet uit het rechtsverkeer doet verdwijnen maar enkel de tenuitvoerlegging ervan tijdelijk schorst; dat zij stelt dat de middelen niet ernstig zijn of op zijn minst voor ernstige betwisting vatbaar zijn, zodat men niet kan stellen dat het bestreden besluit dermate onwettig is dat de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid moet worden geschorst; dat zij aanvoert dat verzoeker geen nadere gegevens naar voren brengt waaruit zou blijken dat de tuchtstraf een verdere nadelige invloed zou hebben op zijn gezondheidstoestand, noch dat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid daar enige verandering in zou brengen;

3.1. Overwegende dat de toepassing van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort, de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum beperkt en de uitoefening van de rechten van de verdediging van de verwerende en eventueel tussenkomende partij aanzienlijk in het gedrang brengt; dat, gelet op wat voorafgaat, de aanwending van die procedure zeer uitzonderlijk moet blijven, in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, ofwel door verzoeker op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond; dat dit laatste impliceert dat verzoeker aan de hand van precieze en concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien zij pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen; dat bijgevolg het gegeven dat het nadeel of het risico erop langer blijft voortbestaan wanneer de gewone schorsingsprocedure wordt gevolgd, op zich nog geen

reden is om te besluiten dat de uiterst dringende noodzakelijkheid aanwezig is; dat daar anders over oordelen zou betekenen dat alle schorsingsprocedures volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid zouden kunnen worden behandeld, wat uiteraard de negatie zelve van de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid en van het zeer uitzonderlijke karakter van de schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou betekenen;

Overwegende dat luidens artikel 8, 6˚, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen;

3.2.1. Overwegende dat het vereiste van uiterst dringende noodzakelijkheid een vereiste is dat staat naast het vereiste van de ernst van de middelen of van een middel; dat derhalve het gegeven dat een middel als bijzonder ernstig zou kunnen worden beschouwd, geenszins impliceert dat ook aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker er niet toe komt aan te tonen dat een schorsing bevolen na de afwikkeling van de gewone schorsingsprocedure geheel of grotendeels zijn nuttig effect zou verliezen; dat het door verzoeker ingeroepen nadeel van aantasting van zijn goede naam en geloofwaardigheid in ieder geval kan worden weggenomen door een schorsing van de tenuitvoerlegging bevolen nadat de gewone schorsingsprocedure is doorlopen; dat, wat betreft de nadelige invloed van het bestreden besluit op de gezondheidstoestand van verzoeker, moet worden vastgesteld dat verzoeker er zich toe beperkt om op een algemene en vage wijze van dat nadeel gewag te maken zonder ook maar één concreet element aan te geven

waaruit de realiteit en de ernst van dat nadeel blijkt, laat staan dat hij aantoont dat het nadeel van die aard is dat het de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit bij uiterst dringende noodzakelijkheid verantwoordt; dat het wel zo is dat normalerwijze elke zware tuchtstraf een psychische druk op de gestrafte legt; dat dit gegeven evenwel nog niet aantoont dat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan;

3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste, cumulatieve voorwaarde om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan; dat de vordering dienvolgens moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier juni 1900 achtennegentig, door :

de H. J. SMETS, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevr. S. VAN AELST, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. VAN AELST. **J. SMETS.**